

Chương 20

TÔI TỈNH GIÁC CHỪNG mười hai tiếng đồng hồ sau đấy, rã rời hoàn toàn nhưng đây thỏa mãn. Ô, không đâu. Tôi qua không có ngủ nghề gì nhiều đâu, thưa ngài.

Tôi đã mỉm cười ngay cả trước khi mở mắt. Còn rên gừ gừ một chút. Có cảm giác như mình lẽ ra nên được tặng một tấm huy chương. Còn Ian thì... anh dứt khoát cũng phải nhận được một tấm rồi.

Tôi lăn người sang và mở mắt. Giường bên Ian trống không, đồng hồ điểm bảy giờ ba mươi hai phút sáng. Ngày mới, bờ mới, thế giới mới. Ôi chao! Nói cho mà biết nhé, Ian McFarland là một người đàn ông hoàn hảo. Đảm bảo cho tôi được là một người phụ nữ hạnh phúc, biết tôi đang nói gì rồi chứ? Đảm bảo đến những vài ba lần.

Còn tôi thì đã làm cho anh mỉm cười. Một nụ cười từ Ian quả thực có ý nghĩa. Nó thực sự đáng được chờ đợi, cái nụ cười khiến ta lóng ngóng, tan chảy ấy.

Đâu chừng khoảng mười giờ đêm hôm qua, chúng tôi sực nhớ ra hai con chó của chúng tôi vẫn còn ở ngoài vườn còn con gà tây thì vừa gây ra một đồng hồ lớn. Tình cảnh thật ám cúng đến lạ kỳ, cùng nhau dọn dẹp, cười nói, tôi thì hình dung ra mọi chuyện đã đi đến đâu. Rồi Ian làm cho tôi món sandwich bằng bánh mì nguyên hạt với nhân chuối và bơ đậu phộng, rót cho cả hai chút sữa, bày mọi thứ ra mâm và chúng tôi thưởng thức một bữa ăn nhẹ lúc nửa đêm ngay trên giường, hai con chó im lặng ngồi xem, chờ được quăng cho vài ba mẩu bánh vụn. Và rồi Ian và tôi cùng cho nhau thêm một lần vô cùng hạnh phúc nữa.

Thế... giờ đến chuyện gì đây? Tôi vừa bần khoản vừa leo ra khỏi chiếc giường lớn nhà Ian mà đưa mắt nhìn quanh. À. Một chiếc áo choàng tắm, bằng vải nỉ khá cũ mà tôi nghĩ mình mặc vào trông sẽ rất dễ thương, vì đây là áo của Ian mà Ian giờ lại là người thương của tôi rồi. Tôi khoác áo vào và hít hà thật sâu. Có mùi như mùi của anh, khiến cho hai đầu gối tôi được khoan khoái run rẩy.

Coi lại hình ảnh mình trong gương phòng tắm, tôi làm rối tóc mình một chút rồi cười tươi. Đây. Mèo cái gọi tình. Meo! Tôi nhẹ nhàng chạy xuống lầu, mùi cà phê nồng nàn thấm đẫm không khí. Tôi nôn nóng muốn lại được nhìn thấy anh cười, vì những nụ cười ấy là những món quà tặng, là ánh dương sau cơn dông, là hoa trái tung bùng nở rộ, là món kẹo dẻo siêu mềm siêu mượt có ba lớp sô cô la của hãng Betty Crocker. Một dải nơ hạnh phúc đến choáng váng nhảy múa trong lòng tôi. Ian McFarland thích tôi mà. Có thể còn hơn cả thích nữa.

Đến chân cầu thang, tôi lên nhìn người tình của mình. Hai chữ ấy mới tuyệt diệu làm sao! Anh đang đứng trong bếp, đã gọn gàng trong bộ vest, cùng chiếc áo khoác dài. Anh trông... ừm... à, hơi có chút căng thẳng. Hai tay khoanh lại, anh nhìn chăm chăm vào hai chú chó của chúng tôi qua cửa sổ bếp, đang nhảy nhót nô đùa bên nhau. Ôi! Có lẽ hai đứa này cũng đang yêu nhau đấy. Nhưng Ian thì... Ô ô. Gương mặt anh trông có vẻ... âm ỉ. Hừ. Chắc là anh chỉ mệt thôi. Anh sẽ rạng rỡ lên ngay khi nhìn thấy tôi, Callie Grey, cô nàng dâm dăng.

“Chào buổi sáng,” tôi lên tiếng, tựa mình vào vách và mỉm cười.

Đầu Ian quay ngoắt lại. “Ồ. Em dậy rồi à. Anh không nghe thấy.” Anh nhét hai nắm tay vào túi. Không mỉm cười. Đúng ra, anh trông... hơi cau có.

“Chào,” tôi lại nói, vừa vén tóc ra sau. Kiểu như là để nhắc cho anh nhớ rằng... *Em đang đầu bù tóc rối vì tối qua chúng ta đã làm chuyện ấy đến ba lần.* Hình như cử chỉ này không đạt được hiệu ứng như mong muốn.

Quai hàm anh nghiến lại. Chắc hẳn không phải là một dấu hiệu tích cực rồi. Nụ cười của tôi có chút kém tự tin.

“Có lẽ em cần phải đi rồi, đúng không?” anh vừa hỏi vừa nuốt khan.

Tôi hớp lấy không khí, tâm trạng đang trên chín tầng mây của tôi rơi phịch xuống đất, bị bắn chết tươi. “Oa. Câu này không phải là câu em mong được nghe thấy.”

Ian rút một nắm tay ra khỏi túi mà chà chà lên quai hàm. “Ờ thì,” anh nói với sàn nhà, “thế... thế chính xác là em mong nghe thấy gì vậy?”

Lần khuấy đầu đậy trong câu hỏi này là một chút ít hồ nghi lưỡng lự. Hay có thể là tôi nghĩ thế. “Trời đất, Ian à,” tôi chậm rãi nói. “Một câu như ‘Chào buổi sáng’ hay ‘Tối qua thật khó tin’ hay ‘Em có muốn chút cà phê không’ thì sao nào?”

Ian không đáp lại. Chỉ nhìn chăm chặp xuống sàn nhà, như thể... ờ thì, như thể chuyện tối qua là một sai lầm tai hại nên anh đang cố nghĩ cách thoát ra khỏi bất cứ kỳ vọng nào mà tôi có thể có (mà cũng gần như là thế thật). Rõ là tôi có thời gian để thắc mắc về những gì anh đang nghĩ, vì Ian chẳng hé răng nói lấy một lời.

Cứ thật. Một cục nghẹn tự dâng lên trong họng tôi. Con tình cảm sâu bi tiêu chảy có thể đã ở ngay gần đây rồi.

“Có cà phê đấy. Nếu em muốn,” Ian thận trọng nói. Và chỉ có vậy. Trời ơi là trời. Anh nhìn vào đồng hồ đeo tay.

“Anh biết sao không?” tôi nói qua kẽ răng. “Em chẳng muốn cà phê. Em sẽ thay quần áo rồi để cho anh yên, vì rõ ràng đây là điều anh muốn.”

Tôi quay lưng bước lên lầu.

Trước khi tôi kịp bước, Ian đã chộp lấy eo tôi. Tôi ré lên vì bất ngờ, trong khi bị ôm chặt vào ngực anh. “Chờ đã,” anh nói khẽ.

Tôi chờ. Nuốt khan. Chờ thêm vài giây nữa.

“Anh xin lỗi,” Ian thì thầm.

“Anh nên thế,” tôi đáp, giọng hơi hỏn hển.

“Em đang khóc đấy ư?”

“Sắp rồi đấy.” Dầu vậy, tôi không thể không cảm thấy có chút rạo rục, mặc cho có bị tổn thương hay không.

Hai tay Ian trượt lên vai tôi, xoay tôi sang đối mặt anh. “Có lẽ anh nên bắt đầu lại từ đầu,” anh nói với vẻ hoàn toàn nghiêm túc.

“Anh nghĩ thế sao?”

“Phải. Anh không... Lẽ ra anh đã phải nghĩ ra điều gì đó để nói. Điều gì đó khác cơ.” Anh cau mày, nhưng hai mắt anh dán chặt vào mắt tôi.

“Thế à, thế thì được thôi,” tôi nói. “Bắt đầu lại đi.”

Ian khẽ gật. “Chào buổi sáng.”

Tôi gật đầu chào lại. “Chào buổi sáng.”

“Em muốn dùng chút cà phê không?”

“Giờ thì không, cảm ơn anh.”

“Tôi qua quả thật ngoài sức tưởng tượng.” Ian nuốt nước bọt. Và không hề cười.

Thật sự thì anh lẽ ra phải cố gắng nhiều hơn việc chỉ lặp lại lời tôi nếu muốn chiếm lại được chút cảm tình chứ. Chỉ vì anh sở hữu đôi mắt tuyệt đẹp cùng giọng nói trầm ấm đâu có nghĩa là tôi chỉ biết... tan chảy ra đâu. Mặc dù đúng là mọi thứ đang có chút... tan ra thật.

“Callie à,” Ian hít vào thật sâu. “Chỉ là anh không biết... anh không rõ... tôi qua... có ý nghĩa thế nào với em thôi, còn anh thì...” Giọng anh vỡ ra vì bức bối, anh lùa tay qua tóc mình. “Thường thì anh không phải là kẻ bông bột nhất thời đâu em.”

“Anh cứ giỡn chơi hoài,” tôi làu bàu.

Ian không cười, chỉ nhìn tôi đăm đăm. “Anh không tin vào những mối tình chớp nhoáng,” anh nói, vẻ mặt mang hơi hướm u sầu. “Anh không muốn chỉ là một mối tình chớp nhoáng.”

Hai đầu gối tôi mềm ra. Cả con tim tôi cũng vậy. “Em cũng không muốn thế đâu,” tôi thì thầm.

Anh khẽ gật đầu và siết nhẹ vai tôi. “Callie,” anh nhìn xuống. Do dự, đoạn nói tiếp. “Anh biết em đã từng phải lòng sắp của mình. Đêm hôm ấy tại khách sạn, hình như là... Ừ, nếu như em vẫn, ừm... còn cảm giác với anh ta, anh cần em nói cho anh biết.” Anh ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt tôi, và tất cả dường như gây nên một cơn choáng váng, đôi mắt và cả những gì chất chứa trong ấy.

“Em không còn cảm giác gì cả,” tôi đáp nửa như thì thào. “Chuyện ấy... chuyện ấy đã qua rồi.” Mà đúng là thế thật. Tôi không chắc chuyện ấy đã khóa sổ từ lúc nào, nhưng dù sao thì vẫn đúng là như vậy.

“Em chắc chứ?”

Tôi gật đầu. “Chấm dứt rồi anh ạ.”

Ian thở hắt ra. “Hay quá.” Đôi mắt anh chuyển xuống môi tôi.

“Vậy đây,” tôi nói.

Anh chờ đợi, nhưng tôi không nói gì thêm. “Vậy thì,” Ian lên tiếng sau một hồi. “Em có muốn tiến triển... chậm mà chắc không?”

Tôi chịu không nhịn nổi. Tôi cười phá lên, rồi vòng tay quanh eo Ian. “Muốn, em sẽ tiến triển chậm mà chắc cùng anh, Ian ạ,” tôi mỉm cười rạng rỡ.

“Tốt. Vậy thật tốt.” Rồi anh hôn tôi, nhẹ nhàng, dịu dàng. “Callie, anh xin lỗi vì mình quá...” Giọng anh lạc đi.

“Đàn đụt khoản xã giao chứ gì?” tôi ướm lời.

Anh bật ra tiếng cười ngạc nhiên. “Anh định nói là quá bồn chồn cơ, nhưng chắc là mấy từ em dùng cũng được đây.”

Tôi lùi ra sau để nhìn anh được rõ hơn. “Em làm cho anh bồn chồn à?” Chẳng biết vì sao, điều này làm cho tôi hài lòng không thể nào tả xiết.

“Em làm cho anh kinh hoàng,” Ian đáp, khe khẽ mỉm cười. Ôi, tan chảy!

“Còn làm cho anh bị gì khác nữa không?” tôi thì thầm, kiễng chân để hôn anh.

“Còn chứ, nhân tiện em đang nhắc đến,” anh nói, rồi vòng tay quanh người tôi, nhắc bổng tôi lên, còn tôi thì quặp hai chân quanh người Ian khi anh bổng tôi trở lên gác.

Phải thật lâu sau đó thì cuối cùng Ian mới lăn được ra khỏi giường. “Anh sẽ bị trễ giờ làm mất thôi,” Ian thú nhận khi với tay lấy quần áo.

“Lần đầu tiên à?” tôi hỏi, uể oải ưỡn ẹo trên mấy chiếc gối.

Anh cười toe. “Ừ, quả là vậy thật.”

“Anh có nghĩ là thế giới vẫn tiếp tục quay không?”

Ian cúi xuống hôn tôi, rồi mặc áo sơ mi vào. “Anh phát hiện ra rằng mình thực sự không quan tâm,” anh đáp, rồi trao cho tôi nụ cười khiến cho con tim ấm áp hết cả ngày hôm ấy.

KHI TÔI ĐẾN CÔNG TY LÀM MUỘN HẸN so với giờ được cho phép, Damien nhìn qua tôi cùng hộp bánh vòng tôi đang cầm và nói, “À à. Có người tới qua ‘vui vẻ’ nhé.”

“Chào,” tôi nói không ra hơi. “Một ngày đẹp trời, nhỉ?”

“Ai? Hẳn ta là ai thế?” Damien hỏi. “Tôi lệnh cho cô phải khai cho tôi biết.”

“Ăn cái bánh nhé?” tôi mơ màng hỏi. “Em có mang sô cô la đến cho riêng anh thôi đấy.”

“Này Callie,” Mark vừa lên tiếng vừa bước vào khu vực tiếp tân. Anh ta liếc qua đồng hồ. “Mọi chuyện ổn chứ? Thường em đâu có đi muộn.”

“Em ổn ạ,” tôi đáp.

“Cô nàng đang kỳ hậu ân ái ấy mà,” Damien nói, nhướn nhướn một bên mày.

Mark bật ngửa ra sau vì kinh ngạc.

“Thôi em bắt đầu làm việc đây,” tôi nói. “Em sẽ bỏ giờ ăn trưa để bù vào thời gian bị muộn nhé Mark.”

“Không cần phải thế đâu Callie, em đã bỏ công nhiều hơn cần thiết rồi mà...”

Tôi hầu như không nghe lời Mark nói vì còn mãi bỗng bèn bước đi qua hành lang đến phòng mình.

Phải. Tôi đang yêu.

Cũng đến lúc rồi đấy.